

Časopis

Listopad 2010

Časopis Základní školy Letní pole
www.zsletnipole.cz

V minulém roce se nám v redakci našeho časopisu nedařilo tak, jak jsme si představovali. Vyšlo pouze jedno číslo a druhé se nám i přes zvýšené úsilí nepodařilo dokončit. Je čas vyrovnat účty. Proto tento rok očekávejte hned tři čísla. První (držíte jej v rukou, pokud se něco někde nepokazilo) se vrací k minulému školnímu roku a doplňuje nejrůznější resty. Druhé, více aktuální by mělo vyjít v zimě (doufejme, že letošní) a poslední pak na jaře. Příjemné čtení Vám přeje Vaše redakce.

Obsah

Rozhovor s p. uč. Patákovou	3
Zájezd do Anglie	4-5
Projekt EU	6
Příběhy	7
Kvíz – zvířata	8
Povídka – Míšenec	9-11
Osmisměrka, reportáž	12

Chtěli byste pracovat v našem časopise?

Umíte dobře psát? Máte dobré nápady? Jste spolehliví?

Neváhejte a přihlaste se do redakce!

REDAKCE

Šéfredaktorka: Dagmar Jabůrková

Redakce: Monika Michálková, Erika Suchánková, Markéta Zabloudilová, Radim Šebela,
Dominika Šmerdová

Archiv časopisu -

http://www.zsletnipole.cz/index.php?it_page=36&hl=3

ROZHOVOR

Paní učitelka Patáková již na naší škole nepůsobí, přesto si je připomeneme v krátkém rozhovoru.

Jak si rozumíte s žáky této školy? Český lépe než anglicky, občas i naopak...

Jaký posloucháte hudební styl?

Poslouchám Pennery Strýčka Homeboye, jestli víte, co to je. Ale hlavně heavy metal.

Jaký je váš oblíbený herec?

Brad Pitt, Jirka Bartoška a Jan Čenský.

Proč jste přišla na naši školu?

Protože zde potřebovali učitelku angličtiny. Po pravdě musím říct, že jsem nechtěla učit na základní škole. Spíše jsem si představovala střední školu. Nakonec se mi tady ale velice líbilo, odchod mě velmi mrzel.

Jaké jsou vaše největší závislosti?

Kolo, káva, kočky (měla jsem čtyři, nynější stav je kočka Líza a kocour Kocour).

Jak vycházíte s ostatními kolegy?

V pohodě, je to bez problému.

Jaký je váš životní styl?

Hlavně rodina. Ráda vařím, žehlím, zahradničím, šiju a pletu. Ráda cestuju na kole a spím pod širákem. Vloni jsme s manželem měsíc cestovali po Maďarsku, Srbsku, Černé Hoře a Albánii. Seznámili jsme se tam s velice zajímavými lidmi.

Jaké je vaše životní motto?

Važme si každého dne, který prožijeme a každého člověka, kterého nám život přinese.

Tančíte ráda?

Ráda, ale špatně. Ovšem vůbec mi to nevadí.

Postřehy našich žáků z „anglické mise“ si můžete přečíst v této sekci.

Zájezd do Londýna byl velice zajímavý a poučný. Nejvíce se mi líbil Legoland, protože mám rád atrakce. Nejvíce mě mrzelo, že jsme nakonec nešli do muzea Sherlocka Holmese, protože jsem se na to velice těšil. A rodina se mi moc nelíbila, ale třeba jsem je prostě jenom víc nepoznal. Jinak cesta byla velice zábavná, ale dlouhá.

Petr Vetečník, 9.A.

Zahraniční zájezd se mi líbil. Nejvíce se mi líbil Legoland, London Dungeon a památky v Londýně. London Dungeon je muzeum hororu a hrůzy, bylo to zajímavé, ale i hodně strašidelné. Nejlepší zážitek bylo rozhodně řezání ruky pana učitele, jízda na sedačkách byla také nezapomenutelná. Z památek se mi nejvíce líbilo náměstí Picadilly, protože tam byl velký pětipatrový obchod se značkovým oblečením a koupil jsem si tam tričko Nike se znakem mého oblíbeného klubu.

Kryštof Čala, 9. B

Zájezd do Anglie se mi líbil, byl velice zajímavý. V Anglii jsem ještě v životě nebyla, takže jsem se snažila tam toho co nejvíce poznat. Z celého zájezdu se mi nejvíce líbil Legoland i londýnská Zoo. V rodině se mi líbilo, i když na jídle jsem si zrovna nepochutnala. Pokoj u rodiny byl útulný. Cesta tam i zpět mě vůbec nebavila, nejhorší byla cesta na z5, protože jsme pluli trajektem.

Dominika Šmerdová, 9.A

Cesta do Anglie byla dlouhá, ale všem utíkal rychle čas, neboť se každý těšil. Zájezd byl velmi zajímavý, poznali jsme zde mnoho nových věcí. Poznali jsme novou kulturu a jiné chování lidí. Lidé v Anglii jsou ochotnější a ohleduplnější lidé u nás v České Republice.

Na první pohled vypadala Anglie jako čistotná země (to také byla), ale jakmile jsme vešli do rodin, byli jsme ohromeni. Angličané se starali o svoji zemi, aby vypadala dobře pro turisty, ale domácnost si neudržovali. To bylo asi jediné negativum Anglie.

Jinak co památky? Jedním slovem neuvěřitelné .Nechodili jsme po památkách jenom v Londýně, ale i v královském městě Windsor. Viděli jsme Legoland, Big Ben, Tower Bridge a spoustu jiných památek. Za tu krátkou dobu, co jsme pobývali v Anglii, jsme poznali vše, co se dalo.

Radim Šebela, 9.A

Zájezd do Anglie se mi líbil, poznal jsem krásy Londýna. Nejlepší byl Legoland a London Dungeon. Ubytování nebylo nic moc , ale přístup rodiny ,u které jsme byli ubytováni, byl dobrý. Skoro všichni byli černí obyvatelé. Angličané jsou fakticky nepořádní . Na sídlišti, kde měla naše rodina

dům, bylo asi pět skládek. Cesta byla dlouhá, ale docela zábavná. Řidiči řídili dobře a bezpečně. Cesta zpět přes La Manche na trajektu byla špatná, protože mi bylo fakt blbě, tunel byl lepší.

Martin Wenzl, 9.A

Výlet do Anglie byl velice zajímavý. První den jsme se jeli podívat do Legolandu. Moc se mi tam líbilo. Dostali jsme rozchod a mohli jsme se jít podívat, kam jsme chtěli. Byly tam různé atrakce, takže jsme si to tam pořádně užili. Až jsme si prošli celý Legoland, tak jsme se rozdělili do rodin. Moc se mi tam nelíbilo a byla jsem ráda, když jsme druhý den zase odjeli. Potom jsme navštívili mnoho míst, ale nejvíc se mi líbil strašidelný dům London Dungeon. Napřed jsme si ho celý prošli. Všude na nás bafali a strašili nás a nakonec tam měli připravenou ještě jednu atrakci. Bylo to velice zábavné. Když prohlídka skončila, mohli jsme si jít koupit ještě nějaký suvenýr. Prošli jsme si ještě nějaká londýnská místa a potom zase hurá domů.

Bára Šulcová, 9.A

Je ráno sedmého června a my vyjíždíme z města Vyškova do Brna, kde jsme se stavili pro brněnské děti. Cesta je velmi únavná. Jsme rádi, když se zastavíme a protáhneme alespoň na chvíli. Jedeme celou noc a celý den. Jakmile jsme dojeli do Anglie, poznali jsme změnu kultury, např. jízda vozidel v jiném směru než v České republice. Cestou do Londýna se stavujeme v královském městě Windsor. Bylo to krásné město. Za dobu pobytu v Londýně jsme viděli plno zajímavých památek. Také jsme se svezli na London Eye z kterého byl krásný výhled. Je čtvrtek a autobus „odpočívá“, aby mohl jet tu dlouho cestu domů. Zatímco autobus odpočívá, my jsme v Londýně a nakupujeme suvenýry pro sebe a rodinu. Je večer a my sedíme v autobusu a jedeme domů. Někteří si povídají své zážitky a jiní padli únavou a spí.

Erika Suchánková, 9.A

Obrazový materiál z Projektu „Evropská unie“

Ukázky z literární kuchyně žáků naší školy.

Jak se představuji své štěstí

Když je někdo nemocný, nemůže chodit ven. Kdybych se dozvěděla, že někdo má zlou nemoc, byla bych smutná. Proto si vážím zdraví. Když jsem nemocná, nemůžu nikam jít a to nemám ráda.

Nemám ráda nudu. Nuda je zlá. Já jsem nejraději venku. Doma je totiž nuda. S kamarády je naopak zábava. Při zábavě zapomenou na vše zlé.

Škola je pro mě důležitá. Nechci pracovat bez vysoké školy. Proto se raději

učím. Kdyby nebylo školy, všichni by byli hloupí.

Každý člověk si potřebuje někdy s někým povídat. Proto hledám nové kamarády. Když zrovna u mě není žádný kamarád, se kterým bych si povídala, cítím se divně a smutně. Proto považuji za štěstí právě toto.

Atletiku mám ráda. Chci dosáhnout dobrých výsledků. Každý závod je pro mě nová zkušenost. Reprezentuji klub AHA Vyškov a jsem ráda, že tam můžu chodit.

Na letošní jarní soustředění s atletikou jsem nemohla jet. Byla jsem smutná. Trénují se tam všechny disciplíny, jako na tréninku. Proto považuji za štěstí, kdybych mohla jet na následující podzimní soustředění.

Toto jsou nejdůležitější věci, které považuji za své štěstí.

Lucia Tutková, (loňská) V.B

Jak si představuji své štěstí

Moje štěstí je, když jsem po dlouhé době s rodinou, nebo když vidím, že se někdo z mé rodiny uzdravil z nemoci. Jsem také šťastná, když si všichni prohlížíme fotky z dovolené, z výletu a nebo z doby, když jsem byla malá.

Štěstí mi udělá, když dostanu dobrou známku. Vždy, když dostanu dobrou známku, mám velikou radost. Nedávno jsem dostala špatné známky, ale teď už mi štěstí přeje.

Velkou radost mi udělá, když má štěstí třeba tatínek při vybírání dárku mamince, maminka při pečení buchet a můj bratr při hraní hry na počítači. Mám dokonce radost, i když moje kočka chytí svoji plyšovou hračku. Štěstí celé mé rodiny mě těší.

Někdy mám štěstí jen náhodou, což nemám ráda. Třeba když se neučím do školy a náhodou dostanu jedničku.

To největší štěstí mi ale udělá, když jsem na Vánoce nebo jiný svátek celá rodina spolu. Mám ráda ten pocit, když se ráno probudím o víkend a cítím vůni maminciny voňavky a když vejdu do kuchyně, vidím krásně připravenou snídani. Okolo stolu na mě čekají rodiče a bratr a zdraví mě svým příjemným hlubokým hlasem. Tohle je moje největší štěstí.

Michaela Nallerová, (loňská) V.B

Poznáš tato zvířátka?

a)

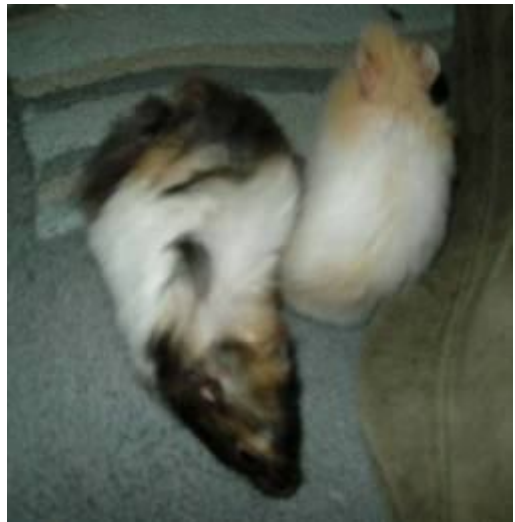
b)

c)

d)

Povídka Míšenec – Robert Maschke

(autor za ni získal zvláštní ocenění v literární soutěži Vyškovský cedník)

„Musíme ho zabít, než se probudí,“ ozval se hlas někde ve tmě. „Ne!“ ozval se jiný. „Nemůžeme to udělat, vynaložili jsme takové úsilí, než se nám to povedlo.“ Ty hlasy se mezi sebou hádaly a já cítil, že zde nyní nejsem v bezpečí. „Ustup,“ ozval se ten první. Otevřel jsem oči a viděl, jak se ke mně přibližuje nějaká nestvůra. Tehdy jsem poprvé uviděl démona. Ten démon se ke mně přibližoval se zbraní v ruce. Nebylo tam moc světla. Náhle jsem si však něčeho všiml. Za tím démonem do místnosti pronikal paprsek světla. Pokud jsem chtěl přežít, musel jsem to risknout. Démon byl ode mě jen tak na tři metry a já se proti němu rozběhl. Démon se rozpráhl a chystal se mi uštědřit ránu. Jen tak tak jsem mu uhnul a běžel směrem, odkud vycházel paprsek světla. Démon při svém pokusu mě zabít ztratil rovnováhu a upadl. Tím jsem si koupil trochu času. Utíkal jsem ze všech sil. Vyběhl jsem ven a skočil do křoví. Těsně potom vyběhl i démon. Naštěstí si mě nevšiml. Stékal mi pot z čela a jen jsem doufal, že mě tady nenajde. Chvilí stál na místě a pak odešel pryč. Měl jsem štěstí, ale nemohl jsem si vzpomenout, jak jsem se tam dostal, vlastně jsem si vůbec nepamatoval na nic před touto událostí. Neměl jsem však čas na toto myslet, na tomto místě jsem nebyl v bezpečí. Co kdyby si přivedl další? Především mnou byl vstup do lesa a já si uvědomil, že bych se tam mohl dobře schovat.

Les byl temný a já měl stále pocit, jako by mě tam někdo sledoval. Najednou kolem mě někdo proběhl. Někdo mi skočil do cesty. Byl to nějaký malý a chlupatý tvor. Byl vysoký asi jako desetileté dítě. Po něm ke mně přiskočilo několik dalších se zbraní v ruce. Ten první mi něco řekl v jazyce, kterému jsem nerozuměl a pak jsem ucítil ostrou bolest v zádech. Sáhl jsem na místo, kde jsem to ucítil a když jsem se pak podíval na ruku, byla celá od krve. Potom do mě začali bodat i ostatní. Ležel jsem na zemi a měl jsem zavřené oči a nepřál jsem si nic jiného, než abych už konečně umřel. Když jsem pak znovu otevřel oči, uviděl jsem, jak ty malé potvory umírají. Někdo mě chytl za ruku a promluvil ke mně. „Máš štěstí, že jsem tudy šel, jinak bys byl už mrtvý.“ Nebyl jsem schopen mu poděkovat. Krev ze mě tekla úplně všude. Myslel jsem si, že umřu, ale zničehonic mě obklopil červený dým a moje rány se zacelovaly. A co víc, cítil jsem se tak silný, že bych dokázal vše, nač pomyslím. Nyní tu byl jiný problém. Moje vyléčení zděsilo mého záchránce. Taková moc patřila totiž jen démonům. Rozhodl se proto, že mě zabije. Tasil meč a já byl najednou bezbranný. Náhle jsem však v sobě pocítil zvláštní sílu. Ruka mi vzplanula, ale já necítil bolest. Mrštíł jsem rukou směrem k člověku. Vyletěla mi z ruky ohnivá koule, která mu vypálila díru do hrudníku. Byl jsem v šoku. Nechtěl jsem ho zabít, ale musel jsem se mu ubránit. Kdybych nezabil já jeho, zabil by on mě. Prohledal jsem ho. Našel jsem u něj pár mincí a vzal jsem si i jeho meč. Po této události jsem si řekl, že bych asi neměl chodit mezi lidmi, pokud se nenaučím ovládat svou sílu.

Ubíhaly týdny a já začal poznávat svou moc. Málokdo se mi mohl rovnat. Jednou, když jsem se zrovna bránil proti skřetům, mě někdo viděl, jak používám magii. Nevěděl jsem, jestli ho mám zabít, nebo mu to zkusit vysvětlit. Než jsem však stačil něco udělat, promluvil ke mně hlubokým hlasem. „Nemusíš se bát, také to umím a stejně jako ty jsem proto nenáviděn ostatními lidmi.“ Jeho řeč mě zaujala. Že by opravdu existoval někdo jako já? Musel jsem se dozvědět víc. Pochvíli ke mně znovu promluvil: „Je nás víc a když budeš chtít, můžeš se k nám přidat.“ Neváhal jsem a souhlasil jsem. Jejich sídlo bylo v jeskyni asi kilometr severně od lesa, kde jsem poznal svou moc. Vchod do jeskyně byl pečlivě krytý křovím a ještě opatřen různými maskovacími kouzly. Pro vstup do jeskyně bylo nutné znát heslo. Přišli jsme ke vchodu a ten muž (později jsem se dozvěděl, že se jmenuje Marwil) řekl „MÍR“. To bylo heslo, kterým se odemykal vstup. Uvnitř bylo mnoho lidí, kteří zřejmě uměli to co já, nebo snad něco jiného. Někoho jsem si všiml, jak se krčí v rohu. Poznal jsem ho. Byl to ten člověk z té jeskyně, ten člověk, který se mě zastával před tím démonem, on mi mohl říct o mé minulosti. Přistoupil jsem k němu a viděl jsem, jak mu zazářily oči, když mě uviděl. Měl velkou radost, že žiju a ochotně mi všechno vysvětlil.

Dozvěděl jsem se, že jsem byl vytvořen magií a vytvořili mě kvůli tomu, že v naší zemi Unorbis zuřila válka mezi démony a lidmi. Já měl být prostředníkem, který dojedná mír. Ale před dvěma měsíci válka skončila a já byl zbytečný. Proto se mě démoni pokusili zbavit. Částečně to bylo také proto, že jsem byl až příliš mocný a tím pro ně představoval jistou hrozbu. Přijal jsem to kupodivu velmi dobře. V jeskyni jsem si našel několik přátel, kteří mi pomáhali se naučit ovládat svou moc. Naučil jsem se mnoho věcí, například zmrazit člověka, nebo mu způsobit vidiny a mnohá nejrůznější kouzla. Po čtyřech měsících učení jsem byl naprosto připraven. Bylo to právě včas. Den na to, co jsem dokončil výcvik, přišel Marwil s důležitou zprávou. Démoni porušili mírovou dohodu a zaútočili na město lidí. Lidé se okamžitě začali bránit a vypadá to, že bude druhá válka. Dalo se to čekat, jelikož jsem se dozvěděl o démonech to, že nikdy nedodrží slovo. Jsou bojechtiví a vraždí pro potěšení a získávání síly. Vypadalo to, jako by mě lidstvo znovu potřebovalo. Měl jsem strach, přece jen jsem byl sám a svět venku jsem moc nepoznal. Ale byla to má povinnost pomoci jim. Neměl jsem na výběr, a tak jsem se vydal na cestu do města, kde to všechno začalo. Cesta se mi zdála až neobyčejně pohodlná, za celý den cesty jsem nezaregistroval ani jeden pokus o útok na mou osobu. Když se začalo stmívat, rozhodl jsem se najít bezpečné místo na noc. Našel jsem si malou jeskyňku, která byla kryta stromy a když jsem ji ještě zamaskoval kouzly, byl jsem v bezpečí. Zem v jeskyni byla pokryta šterkem, ale nedalo se nic dělat, někde jsem spát musel. Moc dobře se mi nespalo, jelikož mě celou dobu tlačily drobné kamínky do zad.

Ráno jsem se vzbudil celý otláčený. Poté jsem se vydal znovu na cestu. Někde jsem uslyšel, jak někdo křičí „pomoc“. Rozběhl jsem se směrem, odkud zvuk přicházel.

Viděl jsem tam muže v drahých šatech, jak bojuje se dvěma démony. Tasil jsem meč a postaral jsem se o jednoho démona a pak mu pomohl zabít i toho druhého. Hodně mi děkoval a prosil mě, ať ho doprovodím na hrad, že je to bohatý kníže, který přijel navštívit strýce. Řekl jsem si proč ne, jelikož město, kam mířil kníže bylo to, kam jsem měl namířeno i já. Ve městě nás uctivě přivítali. Kníže si šel promluvit se strýčkem a já jsem šel do hospody na jídlo a nějaké to pití. Poptal jsem se na útok démonů. Prý to byl jen malý útok a ani jeden člověk neumřel. Najednou vstoupila do hospody stráž. Poptala se po mně a když mě uviděli, chytli mě a hodili do vězení. Brzy jsem se také dověděl, proč mě zavřeli. Ten kníže zabil svého strýce a pak ho stráž zabila při útěku. Zabil ho zřejmě pro dědictví a o mě si mysleli, že jsem jeho komplic. Byl jsem odsouzen k trestu smrti oběšením. Na to jsem však nechtěl čekat. Zabil jsem stráž ohnivou koulí. Někdo mě však u toho viděl a začal zvonit na poplach. Stihl jsem nepozorovaně utéct, jelikož ve městě byl velký zmatek. Tak jsem si uvědomil, že mír bude mnohem těžší uzavřít, když se nemůžu přiblížit k lidem ani k démonům. Pak mě ale něco napadlo. Co kdybych démony přemístil na jiné místo? Byl to dobrý plán, ale bez ostatních bych neměl ani šanci vytvořit tak velký portál, který by pojmul všechny démony. Vrátil jsem se proto do jeskyně a spolu s ostatními jsem vytvořil plán.

Aby jsem se dostal mezi démony, musel jsem dokázat ,že jsem jeden z nich. To jsem dokázal lidskou obětí. Byla to vlastně jen iluze mrtvoly muže. Démoni mi na to skočili a spolu s ostatními jsem jim dal nabídku. Dostanu je do hlavního města lidí a oni nás vezmou mezi sebe. Chvíli jsem ani nedoufal, že na to skočí, ale když mi jejich vůdce řekl „platí“ ,oddechl jsem si a pustil jsem se s ostatními do čarování portálu. Portál měl démony přesunout hluboko pod zem, skoro až k zemskému jádru. A aby věřili, že je portál opravdu přesune do hlavního města lidí, vytvořil jsem iluzi, která ukazovala děj ve městě. Démoni zjistili, že lidí je ve městě moc, a tak se je rozhodli zničit jednou provždy. Portálem prošli všichni démoni. Potom jsem portál uzavřel a démoni tak zůstali navždy uvězněni v podzemí.

Tím skončil můj úkol a já doufal, že už budu moci být mezi lidmi. Bylo to však jen zbožné přání. Při mém příchodu do města mě svázali ruce a přivázali ke kůlu. Nemohl jsem se bránit. Kolem mě naskládali suché dřevo a pak to zapálili. Byli přesvědčeni, že jen oheň může očistit moji duši. Cítil jsem, jak mě plameny švihají do obličeje. Ta nepředstavitelná bolest. Pomalu mě opouštěly síly. Věděl jsem, že mě tentokrát nezachrání rudý dým. Nemělo cenu se tomu bránit. Po splnění mého úkolu jsem byl už zbytečný a už jsem dál neměl žít. Po odchodu démonů a taky po mém odchodu vyprchala z Unorbisu všechna magie a moje duše nyní dohlíží, aby se zlo skryté pod zemí nedostalo ven.

OSMISMĚRKA

BALONEK, DATLE, DLÁTO, EXEKUTOR, HŘIŠTĚ, KECKA, KLOKAN, KOMISAŘ, KOŠILE, KOTVA, KREOL, LAVICE, MARTA, MEDAILE, MOTOR, MOUKA, OBŘAD, ORLÍK, ORSEJ, PERLA, PIONÝR, POKLADNA, PŘEDMĚT, REEDICE, RIKŠA, ROBOT, ŠIPKA, TREND, VESLO, VESTA.

Reportáž UČITELÉ X ŽÁCI

Občas se vyskytne jedna z mála možností pro žáky, jak to můžou učitelům nandat aspoň v něčem. Šanci měli, ale učitelé to spíš zase nandali jim... Dne 7. května 2010 ve dvě hodiny se v tělocvičně naší školy uskutečnil zábavný a neobvyklý zápas ve volejbale, ve kterém učitelé hráli proti žákům devátých ročníků.

Tělocvična byla přímo „narvaná.“ Podívat se samozřejmě přišlo mnoho žáků, jak z prvního, tak i z druhého stupně, ale nechyběli tu i nektěří další učitelé nebo paní hospodářky.

A teď k jedné asi z nejdůležitějších věcí, co vás zajímá. Kdo vlastně hrál? V „mužstvu“ učitelů hráli: paní učitelka Mozolová, paní asistentka Nikodýmová, pan učitel Němeček, Slezáček, Borovec a nenechal si to ujít ani pan učitel Kadlec.

Nejdříve učitelé hráli proti 9.A. I když si možná většina lidí myslela, že vyhrají mladí a svěží žáci :D, opak byl pravdou. Tento zápas dopadl 2:0 na sety pro učitelé. V zápase s 9.B byl menší rozdíl. Zápas skončil 2:1 na sety, ale stejně zase pro učitele.

Někteří žáci byli asi dost otrávení a naštvaní, protože je učitelé „rozdrtili“, např. pan učitel Borovec dával jedno podání za druhým a bylo na něm vidět, jak si vychutnává to, že žáci jeho podání nemohli přijmout. Ale ostatní si taky určitě nevedli špatně. Rozhodčím byl pan učitel

Bezdomnikov. (takže obrátit se můžete na něho se stížnostmi ,nejspíš od některých žáků devítek) :D